



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobce: **S. M.**, narozený X, státní příslušnost Ruská federace,
bytem X,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. CPR-35952-4/ČJ-2020-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. CPR-35952-4/ČJ-2020-930310-V248, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 19. 8. 2020, č. j. KRPA-216400-9/ČJ-2020-000022-50. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k opuštění území České republiky nejpozději do 20 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Současně se žalobce domáhal zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a požadoval přiznání nákladů soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal, že správní orgány vydaly rozhodnutí, aniž by řádně zjistily skutkový stav. Rovněž trval na tom, že důvod zahájení původního správního řízení o vyhoštění byl zcela nekonkrétní, což odporuje zásadě legality a poukazuje na možnou účelovost jednání správního orgánu.
4. Dále žalobce namítal, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), dle kterého si správní orgán nesmí učinit úsudek o tom, zda byl spáchán přestupek. Dále žalobce namítal, že správní orgán nevycházel ze zjištění, že žalobce byl pracovníky OAMP uveden v omyl, když se domníval, že pobývá na území České republiky oprávněně, neboť jeho žádost o vízum za účelem strpění pobytu byla zaevidována na pracovišti OAMP dne 18. 8. 2020. Zdůraznil, že se na pracoviště policie dostavil dobrovolně, ale po jeho zajištění mu byla upřena jeho práva kontaktovat právníka či rodinu. S žalobou napadeným rozhodnutím dále žalobce nesouhlasí z důvodu, že má na území České republiky svého partnera a jeho vycestování, byť jen na krátkou dobu, by bylo nepřekonatelným problémem. Žalobce rovněž nesouhlasil s povinností uhradit náklady správního řízení, neboť dle jeho názoru je tato povinnost bezpředmětná a nezákonná.
5. Dále žalobce poukázal na prokazatelné porušení jeho základního práva vyplývajícího z článku 3 odst. 3 Listiny základních lidských práv a svobod. Trval na tom, že mu náleží právo na ochranu jeho soukromého a rodinného života dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních lidských práv a svobod a v souladu s čl. 37 odst. 1 Listiny základních lidských práv a svobod má právo odeprít výpověď, pokud by si jí mohl způsobit nebezpečí trestního stíhání, což je dle jeho názoru nutné vztáhnout i na řízení o postihu za přestupek. Tato práva jsou dle jeho názoru nadřazena § 50 odst. 2 správního řádu, dle kterého jsou účastníci řízení povinni poskytovat veškerou potřebnou součinnost. Žalobce trval na tom, že těchto svých práv v průběhu správního řízení oprávněně využil, a toto využití by dle jeho názoru nemělo mít pro něho žádné další procesní dopady. V rozporu s výše uvedeným je však dle žalobce tvrzení správního orgánu, že *„je třeba konstatovat, že odmítavý postoj ke spolupráci se správním orgánem má, i s ohledem na povahu skutečností, k nimž se cizinec odmítl vyjádřit, významnou vypovídací hodnotu. Chování cizince v průběhu řízení může být jedním z momentů, svědčících pro závěr, že jeho pobyt na území je rizikem z hlediska veřejného pořádku“*. Z uvedeného dle žalobce vyplývá, že skutečnost, že využil svých práv, má dopad na konečné rozhodnutí ve věci, kterým byla žalobci způsobena újma. Taková konstrukce je dle žalobce nelogická a je v přímém rozporu s právem vyplývajícím z čl. 3 odst. 3 Listiny základních lidských práv a svobod. Za ještě více nelogický, nezákonný a absurdní je třeba dle žalobce považovat závěr správního orgánu, že toto využití práv může být jedním z momentů svědčících pro závěr, že pobyt žalobce je rizikem z hlediska veřejného pořádku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v rámci předmětného řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelně vypořádalo s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Dle žalovaného za daných okolností nelze od uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie upustit a je třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření. Ve vztahu k uplatněným námitkám žalobce odkázal na odůvodnění prvostupňového a žalobou napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že v rámci správního řízení se správní orgány dostačujícím způsobem vypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tvrzeními žalobce.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Primárně se soud zabýval námitkou žalobce týkající se posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie s tím, že žalobce trval na tom, že správní orgány tuto otázku posoudily nedostatečně. Žalobce poukazoval na skutečnost, že na území České republiky má registrovaného partnera, který je českým občanem. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
10. Z obsahu správního spisu a zejména rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že se správní orgány zabývaly tvrzením žalobce, že v případě návratu do země původu mu hrozí pronásledování z důvodu jeho sexuální orientace. Správní orgán prvního stupně v tomto směru dospěl k závěru, že rozhodnutí o povinnosti opustit území států Evropské unie v sobě nezahrnuje nezbytně nutnost vycestovat do země původu žalobce, ale že

postačuje vycestovat do jakéhokoliv státu mimo území Evropské unie s tím, že doba stanovená k vycestování je dostatečně dlouhá, by si žalobce opatřil patřičná oprávnění k pobytu v jiné zemi. V tomto směru se dle soudu se souladem rozhodnutí s požadavkem dodržení zásady nenavrácení správní orgány dostatečně vypořádaly.

11. V rámci správního řízení a následně i v odvolání žalobce poukazoval dále na skutečnost, že má na území České republiky partnera, se kterým žije v registrovaném partnerství. Tuto okolnost správní orgány nikterak nerozporovaly. Konstatovaly však, že rozhodnutím o povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie nedojde k dlouhodobému přerušení vazeb s partnerem, který by pobýval na území České republiky, neboť žalobci nebude zamezen další vstup na území členských států Evropské unie po vyřízení dokladů nutných k legálnímu pobytu žalobce na území Evropské unie. Správní orgány zdůraznily, že právě existence registrovaného partnerství byla důvodem, proč v případě žalobce vůbec neuvažovaly o správním vyhoštění žalobce z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky, ale přistoupily rovnou k mírnějšímu opatření spočívajícímu v uložení povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí poukázal dále na skutečnost, že žalobce sám uvedl, že jeho partner je pracovně v Holandsku, z čehož je dle žalovaného zřejmé, že krátkodobě bývají s partnerem odloučení z důvodu partnerova pracovního vytížení. Z uvedeného žalovaný dovodil, že v důsledku krátkodobého odloučení z důvodu nutnosti vycestovat z území členských států Evropské unie tedy nedojde u žalobce k nepřiměřenému zásahu do jeho osobního a rodinného života.
12. Výše uvedené zhodnocení přiměřenosti zásahu v důsledku uložení povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie považuje soud za zcela dostatečné a odůvodněné. Tvrzení, že i krátkodobé odloučení od partnera v důsledku nutnosti žalobce vycestovat by způsobilo nepřekonatelný problém, shledal soud jako ze strany žalobce neodůvodněné. S ohledem na výše uvedené tuto námitku shledal soud jako nedůvodnou.
13. K námitce žalobce, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav a důvod zahájení správního řízení byl nekonkrétní, soud uvádí, že z obsahu správního spisu i správních rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že byly ze strany správních orgánů zjištěny veškeré relevantní skutečnosti a zahájení řízení o uložení povinnosti vycestovat bylo řádně odůvodněno pobytem žalobce na území České republiky bez platného pobytového oprávnění.
14. K tvrzení žalobce, že byl pracovníky OAMP uveden v omyl, že pobývá na území České republiky oprávněně, soud uvádí následující. Žalobci muselo s ohledem na průběh jeho řízení týkajících se jeho oprávnění k pobytu zřejmé, že nedisponuje žádným oprávněním k pobytu. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku jeho správní žalobě mu bylo řádně doručeno. Přestože rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o přechodný pobyt nabylo právní moci již 12. 6. 2020, existovala na základě usnesení vlády ze dne 12. 3. 2020 č. 198 fikce, že žalobce jako cizinec, který se v době vyhlášení nouzového stavu nacházel na území České republiky oprávněně, pobýval legálně na území republiky až do 16. 7. 2020. Žalobce však ani v této prodloužené lhůtě z území České republiky nevycestoval a následně zde nelegálně pobýval. Na uvedené objektivní skutečnosti tedy i případná nesprávná informace o legálnosti pobytu ze strany pracovníků OAMP nemohla ničeho změnit. Za situace, kdy žalobci bylo jako jedno z nejmírnějších opatření uložena pouze povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie, se kterým není spojena žádná sankce spočívající ve stanovení lhůty, po kterou by se nemohl navrátit, považuje soud případnou mylnou informaci žalobci o statutu jeho pobytu za Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nepodstatnou, neboť nemohla nic změnit na skutečnosti, že v době, kdy mu tato informace měla být sdělena, již pobýval na území České republiky bez pobytového statutu. S ohledem na výše uvedené ani v této námitce neshledal soud důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

15. K námitce, že po jeho zajištění byla žalobci upřena jeho práva kontaktovat právníka nebo rodinu, soud konstatuje, že předmětem daného řízení nebyl přezkum zákonnosti jakéhokoli zajištění žalobce. Předmětem soudem přezkoumávaného řízení bylo čistě posouzení legálnosti žalobcova pobytu, případně důsledků uložené povinnosti vycestování. V případě, že se žalobce domnívá, že vůči němu bylo postupováno ze strany správních orgánů při omezení jeho svobody v rozporu se zákonem, měl možnost stěžovat si na jednání správních orgánů případně věc řešit po splnění zákonných předpokladů v rámci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Tato námitka tedy je v daném řízení dle soudu zcela irelevantní.
16. Žalobce dále ve své žalobě uplatnil námitku, že se správní orgány dopustily porušení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Dle uvedeného ustanovení mimo jiné platí, že správní orgán si jako předběžnou otázku nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá. Tato námitka se zcela míjí s obsahem rozhodnutí správních orgánů v dané věci a dokonce i s předmětem daného řízení. Správní orgány žádnou předběžnou otázku týkající se deliktů odpovědnosti žalobce v daném řízení neřešily. Tuto námitku tedy shledal soud rovněž jako zcela nemístnou a irelevantní.
17. K námitce žalobce, že mu bylo přičítáno k tíži z hlediska posouzení vztahu jeho pobytu na území České republiky k otázce veřejného pořádku, že využil svého práva nevypovídat za situace, kdy by mu výpověď mohla způsobit nebezpečí trestního stíhání, soud konstatuje, že v daném řízení se vůbec otázka vztahu žalobcova pobytu k otázce zachování veřejného pořádku neprojeďovala a nezkoumala. Text, který měl být dle žalobce obsažen v rozhodnutí, neobsahuje žalobou napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tato námitka žalobce je tedy opět zcela nemístná a irelevantní.
18. Dále žalobce namítal, že nesouhlasí s povinností uhradit náklady správního řízení, neboť tuto povinnost považuje za bezpředmětnou a nezákonnou. Tuto námitku vznesl žalobce již v rámci svého odvolání a žalovaný se s ní podrobně vypořádal na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí. V žalobou napadeném rozhodnutí je uvedeno: „Ze spisového materiálu a z výše uvedeného je prokázáno, že správní řízení bylo zahájeno na základě zjištění, že účastník řízení pobýval od 17. 7. 2020 do 19. 8. 2020 na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. V případě, že správní orgán zjistí, že řízení bylo zahájeno v důsledku protiprávního jednání účastníka řízení, je povinen rozhodnout i o nákladech řízení, které tímto vznikly. Není tudíž na správním orgánu, zda náklady řízení účastníku řízení uloží či nikoliv. Vyhláška Ministerstva vnitra č. 526/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, stanoví v § 6 odst. 1 paušální částku nákladů správního řízení, které účastník řízení vyvolal porušením své právní povinnosti ve výši 1 000 Kč. Odvolací orgán dle ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustavením § 50 zákona č. 500/2004 Sb., tedy zjistil porušení zákona č. 326/1999 Sb. ze strany účastníka řízení. Skutečnost, že se účastník řízení dopustil protiprávního jednání, je ze spisového materiálu spolehlivě zjištěna a z toho důvodu byla účastníku řízení uložena povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.“

19. Dle soudu je vypořádání této námitky obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí zcela dostatečné a určité. Výslovně odkazuje na konkrétní právní úpravu, na základě které bylo správním orgánem při stanovení výše náhrady nákladů řízení postupováno a obsahuje i specifikaci protiprávního jednání, které bylo důvodem pro zahájení předmětného řízení. V souladu s předmětnou právní úpravou je rovněž stanovena i výše uložené náhrady nákladů řízení. Tuto námitku vyhodnotil soud jako nedůvodnou.
20. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. listopadu 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

